

dar so mu muhe, razdražene od soparice, sedle na nos. Kure so spale pod kolarnico. Od kurnikā je prihajala zevajoč neprijazna dekla, nesoč v dlani edino najdeno jajce; vse je nekako obležalo vsled soparice, zaprlo oči in umolknilo.

Stara gospa je šla na vrt.

Vedela je, kam se skrije. Tam-le v kotu, pri zidu sosednjega vrta pod visoko zimsko hruško, zarastlo z bršlanom in krljikovino slikami, izstriženih iz nemških časnikov. Tam sede z nogavico, izplete enkrat naokoli . . . in ako zadremlje: kdo bi se mogel premagati v tej vročini, ki teče v človeka kot životni balzam. Stara gospa je šla počasi in bilo ji je prijetno kakor v topli kopeli. Pesek je slabo škripal pod črevlji; šla je mimo ozke gredice navlašč zasejanih kamilic, tega za vse koristnega zdravila v Rybovi rodbini, mimogrede odtrgala pero od krljikovine, koje rdečkasto jagode so že črnele, in potem obstala.

(Konec prihodnjič.)

Zadnja borba.

(Kolcov.)

Nad menoj je burja vila,
Grom po nebu je besnel,
Um usoda mi strašila,
Hlad mi dušo je objel.

A jaz nisem pal trpljenja,
Krepko vzdržal sem udar,
V duši ohranil željenja,
V čelu — silo, v srcu — žar!

Kaj poguba! kaj spasenje!
Kar že hoče, to naj bo!
Saj položil sem življenje
V božjo davno že roko.

Vera ta nikdar ne zdvaja,
Meni je življenja vir;
V nji stremljenje je brez kraja
Pokoje v nji in tihi mir.

V boj ne zovi me, usoda,
Z bedo žugati nikar;
Jaz gotov sem s tabo, toda
Z mano ti ne boš nikdar.

Dušo mi dviguje sila,
V srcu vre mi vroča kri,
Pod razpelom mi gomila,
A ljubav — na njem visi.

Iz ruščine preložil A l. B e n k o v i č.

